

Vannak kockázatok, amiket vállalni kell....

THE DARE

a kihívás

BRIAR U

*fine
selection*

ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

a kiadónál megjelent regényei

Briar U-sorozat

The Chase – A hajsza

The Risk – A kockázat

The Play – A játszma

Off-Campus-sorozat

The Deal – Az üzlet

The Mistake – A baklövés

The Score – A pont

The Goal – A cél

HIM-sorozat

Him – Ez a srác

Us – Mi

Elle kiadott és készülõben levõ mûveinek teljes listája
megtalálható az író nõ weboldalán: www.ellekennedy.com

ELLE KENNEDY

THE a kihívás
DARE
BRIAR U

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

ELSŐ FEJEZET

Taylor

PÉNTEK ESTE VAN. Egykedvűen figyelem, ahogy generációnk legnagyobb elméi alkoholos zselébombákkal és tizenöt literes festékesvödörben kikevert kék lötytyökkel pusztítják az agysejtjeiket. Félmeztelen, izzadt testek vonaglanak önkívületben a gépzene vad mámorában. A helyiség zsúfolásig tele pszicho szakos hallgatókkal, akik atyáskodó rosszallásukat a jövő gyanútlan üzletemberein töltik ki. A politikatudomány szakosok tíz év múlva esedékes zsarolásukhoz szolgáltatnak bőséges alapanyagot.

Más szóval tipikus buli a Görög Soron.

– Észrevetted már, hogy a tánczene tökre úgy hangzik, mintha részek szexelnének? – kérdezi Sasha Lennox.

A sarokban állunk egy antik állóóra és egy lámpa közé ékelődve, hogy minél inkább beleolvadjunk a környezetbe.

Sasha jól látja a dolgot.

A tavaszi szünet utáni első hétvége az éves Tavaszi Születi Macskajaj buli ideje a Kappa Chi lányszövetség házában. Egyike azon

eseményeknek, amiket Sasha és én csak „kötelező móka” néven emlegetünk. Kappa-tagokként muszáj ezeken megjelennünk, még akkor is, ha pusztán biodíszletként funkcionálunk.

– Még ha lenne valami dallama, nem lenne olyan fülsértő, de így...

Sasha az orrát ráncolva a basszustól dübörgő hangfalak felé fordítja a fejét.

– A CIA emberkísérleteiben nyomatnak ilyeneket a beszívott tesztalanyoknak.

Ahogy kirobban belőlem a nevetés, majdnem félrenyelem a YouTube-ról összepancsolt partikoktélotomat, amit már egy órája babusgatok. Sasha zene szakosként tiszta szívéből gyűlöl minden gépzenét. Kizárólag az élőzenére esküszik. Ezerszer szívesebben csápol egy lelobbant kocsmában egy Gibson Les Paul hangjára, mint hogy egy klub villogó fényeiben technóra rázza magát.

Félreértés ne essék, nem vagyunk mi buliellenesek. Gyakran beugrunk a kampuszos bárokba, vagy karaokézunk a városban (pontosabban Sasha énekel, én pedig tisztos távolból tapsolok neki). Basszus, egyszer még el is tévedtünk a Boston Common parkban hajnali háromkor! Színjőzanok voltunk, de a sötétben Sasha beleesett a tóba, és kis híján hattyútámadás áldozatává vált. Szóval, mi aztán tudunk lazulni.

De az ilyen egyetemi bulik, ahol a kölykök addig nyomják egymásba a tudatmódosítókat, amíg a bódulat egybemosódik a vonzalommal és a tartózkodás az egyéniséggel, valahogy nem szórakoztatnak minket.

– Riadó! – könyököl oldalba Sasha az előtér felől érkező kiabálás és füttyögés hallatán. – Vihar közeleg.

Egy hordányi tömény tesztoszteron özönlik be az ajtón harsány *Briar! Briar!* kiáltásokkal.

A Briar hokicsapatának behemótjai úgy árasztják el a házat, mint a vadak a Fekete Várat. Széles vállak és izmos mellkasok, amerre a szem ellát.

– Üdvözlét a hősöknek! – jegyzem meg szarkasztikusan, miközben Sasha a hüvelykujja mögé rejtí gúnyos mosolyát.

Ma győzött a csapat, amivel kvalifikálták magukat a nemzeti bajnokságba. Ezt onnan tudom, hogy a Kappa-nővérünk, Linley az egyik kispadossal jár, és egész délután a meccsről Snapchatelt, ahelyett, hogy itthon maradt volna klotyót pucolni, porszívózni és koktélokot keverni a bulira. Ez az előnye, ha az ember lánya egy előkelőséggel randizik. Bár egy cserejátékos nem éppen a Harry herceg kategória, inkább egy sokadrangú hercegi leszármazott kokós fiának hokis megfelelője.

Sasha kihúzza a mobilját a feszülős műbőr leggingse derekából, és megnézi az időt. A kijelzőre sandítva fájdalmasan felnyögök. Egek, még csak tizenegy? Már most érzem a közelgő migrén előszelét.

– Jó lesz ez – nyugtat meg Sasha. – Ezek a taplók röpké húsz percen belül kivégzik a söröshordót, aztán beszlopálják a maradék töményt. És az lesz az a pont, amikor én lelépek. Max. fél óra.

Charlotte Cagney, a lányszövetség elnöke nem kötötte ki, meddig kell a jelenlétünkkel reprezentálnunk. Általában, ha elfogy a pia, a tömeg idővel továbbhőmpölyög valami after partiba, és olyankor könnyű észrevétlenül kislisszolni. Ha mázlim van, éjfélkor már a hastingsi lakásomban ejtőzhetek pizsiben. Ahogy Sashát ismerem, ő meg elindul Bostonba valami élő koncertet keresni.

Ő meg én igazi kakukktójások vagyunk a Kappa Chiben, és mindketten elég béna indokkal csatlakoztunk a szövetséghez. Sasha a családja miatt. Az anyja, a nagyanya, a dédanyja és az összes többi női felmenője Kappa volt, így hát Sashának muszáj továbbvinnie

a hagyományt. Ha nem teszi, búcsút inthetett volna a „komolytalan és önző” zenei karrierjének. Egy orvos családban az ilyesmi már önmagában is fekete pont.

Ami engem illet, nos, nagy terveket dédelgettem magammal kapcsolatban: a gimis lúzerből menő egyetemistát akartam faragni. Teljes megújulás, egy új élet. A gond csak az, hogy hiába csatlakoztam a szövetséghez, viseltem büszkén a görög betűiket és teljesítettem heteken át a beavatási szertartás feladatait, a várva várt csoda elmaradt. A rút kiskacsából nem lett gyönyörű hattyú. Mintha mindenki más megkapta volna az átváltoztató varázsitalt, én meg ott ragadtam volna a sötétben valami színezékkel kevert lötytyel.

– Csá! – dülöngél hozzánk egy zavaros tekintetű srác.

Leparkol Sasha mellett, és a cicimre szegezi a szemét. Sasha és én ketten együtt kiteszünk egy tökéletes bombázót. Az ő gyönyörű, szimmetrikus arca és karcsú teste az én hatalmas lökhárítóimmal.

– Isztok valamit? – kérdezi a srác.

– Kösz, el vagyunk látva – kiabálja túl Sasha a zenét, és mindketten felemeljük a majdnem teli poharunkat.

A teli pohár hasznos eszköz a kanos diákszövetséges pasik távolfartásához.

– Táncolunk? – hajol a srác a mellem felé, mintha egy autóbüfében adná le a rendelést.

– Bocs, de most egyikünknek sincs kedve – felelem.

Nem tudom, hallja-e vagy érti-e, amit mondok, de mindenesetre bölint, és ellenkezés nélkül továbbáll.

– Örület, hogy a melled csak idiótákat vonz be – horkant fel Sasha.

– Nekem mondod?

Egy nap arra ébredtem, hogy két hatalmas púp nőtt ki a mellkasomból. Gimi óta szenvedek ezektől a monstrumoktól, amik tíz perccel előttem érkeznek mindenhová. Nem is tudom, melyikünk veszélyesebb a másikra: én vagy Sasha. Az én cicim vagy az ő arca. Ő már azzal feltűnést kelt, ha belép a könyvtárba. A srácok egymáson áttaposva köré tódulnak, és elfelejtik a saját nevüket.

Hangos csattanás rázza meg a házat. Mindenki összerezzen, és a fülére tapasztja a kezét. Zavart csend úszik a levegőben, de a dobhártyánkon még mindig ott lüktet a hangrobbanás.

– Kifújt a hangfal – kiáltja az egyik nővérünk a szomszéd szobából.

Az elégedetlen pfujolás és füttyögés hallatán a Kappák gyors kármentésbe kezdenek, mielőtt teljesen megvadul a tömeg. Sasha nem is próbálja palástolni az örömét. Sokatmondó pillantással jelzi, hogy a vártnál is korábban szabadulhatunk innen.

És ekkor megjelenik Abigail Hobbes.

Szűk, fekete minirucijában átfurakszik a tömegen, a tökéletes csigákba göndörített platinaszőke fürtjei tökéletesen omlanak a vállára. Tapsol egyet, és élénkvrösré pingált szájával ellentmondást nem tűrő hangon felkiált:

– Figyelem, emberek! Mersz vagy mersz következik.

Éljenzés tör ki, és a nappali még jobban megtelik. A játék népszerű Kappa-hagyomány, és pontosan az, aminek hallatszik. Valaki kijelöl egy feladatot, amit végre kell hajtani. Mersz vagy mersz, a felelsz itt nem opció. Néha vicces, legtöbbször durva, és kisült már belőle pár letartóztatás, legalább egy kirúgás és a pletykák szerint egy-két terhesség is.

– Lássuk csak...

A Kappák alelnöke manikűrözött körmét az állára téve lassan körbepásztazza a helyiséget az első áldozatot keresve.

– Ki legyen az?

Az ördögi zöld szempár természetesen pont ott áll meg, ahol Sashával támasztjuk a falat. Abigail negédesen gonosz arckifejezéssel közelít felénk.

– Ó, kicsim! – fordul hozzám. Az üveges tekintetén látom, hogy van már benne pár pohárral. – Lazulj le, ez egy buli! Olyan képet vágasz, mint aki újabb striákat talált magán.

Abigail ritka szemét tud lenni részegen, és én vagyok a kedvenc célpontja. Tőle már megszoktam ezt a stílust, de még mindig fáj, amikor a többiek nevetnek a testemmel kapcsolatos ocsmány beszólásain. Tizenkét éves korom óta szívok a gömbölyded alkatom miatt.

– Ó, kicsim! – utánozza Sasha, miközben látványosan bemutat neki. – Nyugodtan bekaphatod.

– Jajj, ne már! – nyafog babásan Abigail. – Tay-Tay tudja, hogy csak ugratom.

Beszéd közben úgy bökdösi az ujjával a hasam, mint valami Michelin babát.

– Majdnem akkora poén, mint a te kopaszodásod – vág vissza Sasha.

Az alsó ajkamra harapva fojtom el a nevetést. A barátnőm tudja, milyen rosszul kezelem a konfliktusokat, és bármikor a védelmemre kel.

Abigail szarkasztikus nevetéssel válaszol.

– Akkor játszunk, vagy sem? – pattog Jules Munn, Abigail csatlósa. A magas, barna hajú lány hozzánk lép, és unott tekintettel végigmér bennünket.

– Mi a gond? Sasha megint kitáncol, mint a múltkori szüreti bulin?

– Na, elmész a francba! – csattan fel Sasha. – Kitaláltatok, hogy dobjam be téglával a dékán ablakát. Hülye leszek kicsapatni magam egy idióta játék miatt.

Jules szemöldöke felugrik.

– Most tényleg egy ősrégi hagyományt fikázott le, Abs? Mert nekem nagyon úgy tűnik.

– Abszolút. De semmi vész, most jóváteheted, Sasha – mézesmázoskodik Abigail, majd egy pillanatra elhallgat. – Hm... Legyen a feladat...

Gondolkodás közben a tömeg felé fordul. Szemmel láthatólag élvezi a rá irányuló figyelmet. Aztán egyszer csak visszafordul Sashához.

– Legyen egy dupla dupla, aztán énekelj el az indulónkat!

A legjobb barátnőm horkantva vállat von, mint aki azt mondja: *Ez minden?*

– Fejjel lefelé és visszafelé – teszi hozzá Abigail.

Sasha szája furcsa vicsorra húzódik, mire a srácok füttyögni kezdenek. A pasik imádják a cicaharcot.

– Legyen! – forgatja a szemét Sasha.

Előrelép, és megrázza a karját, mint a bokszoló a meccs előtt.

A dupla dupla szintén Kappa-hagyomány. Az alanynak le kell gurítania két felest valami random töményből, aztán tíz másodperces sörvedelés tölcserből és végül újabb tíz másodperces sörivás fejjel lefelé. Még a legedzettebb piások közül is sokan elvéreznek. És minderre rádobni egy kézenállásos indulóéneklést, ráadásul visszafelé... Abigail tényleg egy gonosz dög.

De amíg nem fenyeget kicsapással, Sasha nem hátrál meg a kihívások elől. Copfba fogja vastag, fekete haját, majd elveszi a semmiből felbukkanó felespotharát, és engedelmesen legurít két kör töményt. A söriváshoz néhány thetás srác tartja neki a tölcser. A tömeg

őrjöngve biztatja. A következő részhez egy kétméteres hokis tartja a levegőben Sasha lábát. Amikor újra a földre kerül, mindenki lenyűgözve nézi. Nemcsak hogy megáll a lábán, de még csak meg sem inog, és még egy megvető pillantásra is futja az erejéből. Ez a lány egy harcos amazon.

– Helyet! – tereli el a báméskodókat a fal mellől, majd egy tornász eleganciájával a levegőbe emeli a karját, és egy fél cigánykerékkel úgy lendül kézenállásba, hogy háttal a fal felé legyen.

Miután elhelyezkedik, hangosan és magabiztosan énekelni kezdi visszafelé a szövetség indulóját, mi többiek meg csak kapkodjuk a fejünket, és próbálunk lépést tartani a szöveggel. A dal végén Sasha egy kecses mozdulattal talpra szökken, és meghajol az éljenző tömeg előtt.

– Elképesztő vagy! – nevetek, amikor visszaszökdécsel hozzám a lúzerek támaszpontjára. – Gyönyörű leérkezés.

– Én mindig talpra érkezem.

Elsőéves korunkban Sasha a világ egyik legjobb ugrójaként az olimpiára készült, de elcsúszott a jégen és szilánkosra törte a térdét, és a baleset véget vetett a tornászkarrierjének.

Abigail a lebőgésveszélyt elkerülendő gyorsan rám tereli a figyelmet.

– Te jössz, Taylor.

Mély levegőt veszek. Hevesen dobog a szívem, és érzem, hogy pipacsvörös az arcom. Abigail úgy mosolyog rám, mint a cápa a vergődő fókára. Lélekben felkészülök az ördögi tervre, amit a fejében forral ellenem.

– A feladatod...

Az alsó ajkába harap. Még ki sem nyitja a száját, de már a szemecsillogásából látom, hogy a földbe fog döngölni.

– Fel kell csábítanod az emeletre egy általam kijelölt srácot.

Ribanc.

Bunkó huhogás és füttyögés tölti be a helyiséget. A pasik imádnak drukkolni a női agresszióknak.

– Ne hülyülj már, Abs! A randierőszak nem játék – lép eléem Sasha.

Abigail a szemét forgatja.

– Ne rinyálj már! Ígérem, hogy dögös pasit választok. Olyat, akivel bárki szívesen ágyba bújna. Még Taylor is.

Istenem, add, hogy ne kelljen megtennem!

Legnagyobb megkönnyebbülésemre Taylor Swift a segítségemre siet.

– Működik! – kurjantja az egyik nővérem, miközben hangos zene harsan fel a hangfalakból.

T-Swift Blank Space-e hallatán a tömeg üdvrivalgásban tör ki, és már a kutyát sem érdekli Abigail hülye játéka. Mindenki rohan piát szerezni, és visszaözönlenek a tánctérre folytatni a ritmusos előjátékot.

Köszí, csinosabb és vékonyabb Taylor!

Abigail azonban nem zavartatja magát.

– Hm... ki legyen a szerencsés választott?

Felsóhajtok. Hogy is remélhettem, hogy annyiban hagyja? Amint a kihívás elhangzott, a kijelölt nővérnek muszáj legjobb tudása szerint végrehajtania a feladatot, máskülönben addig kínozzák, amíg egy másik szerencsétlen áldozat át nem veszi tőle a bokszsák szerepét. Ha Abigailen múlik, az én esetemben ez úgy nagyjából az örökkévalóságig tartana. Már így is eléggé kilógok a szövetségből, de ezek után konkrétan számkivetett lennék.

Abigail körbepásztazza a szobát. Lábujjhegyre állva elnéz a fejek fölött, hogy minél jobban lássa a potenciális jelölteket. Egyszer csak széles vigyor ül ki az arcára, és visszafordul felém.

– Csábítsd el Conor Edwardsot!

Basszus!

Basszus, basszus, basszus!

Tudom, ki Conor Edwards. Mindenki tudja. A hokicsapat tagja, és rendszeres vendég a Görög Sor bulijain, ahogy a Görög Soron lakó lányok ágyában is. De a legfőbb ismertetőjegye, hogy ő a legdögösebb harmadéves újonc az egyetemen. Ebből kifolyólag közel sem vagyunk egy súlycsoportban. Tökéletes választás, ha a kihívás célja a totális megszégyenítésem. Ennek nemcsak hogy elutasítás lesz a vége, de még a képembe is röhög majd.

– Rachel még Daytonában van, úgyhogy használhatod a szobáját – teszi hozzá Abigail.

– Légyszí, ne csináld ezt velem! – könyörgök, de ezzel csak még jobban feltüzelem.

– Mi a baj, Tay-Tay? Máskor nem okoz gondot kihívásból smárolni. Vagy csak az izgat fel, ha foglalt pasival kavarhatsz?

Mindig ide lyukadunk ki: Abigail minden áldott nap bosszút áll egy ostoba hiba miatt, amit másodéves koromban követtem el. Mindegy, hányszor kérek bocsánatot, mindegy, mennyire bánom, hogy fájdalmat okoztam neki, azóta nincs más célja, mint hogy pokollá tegye az életemet.

– Kezeltetned kéne a krónikus genyóságodat – vág vissza Abigailnek Sasha.

– Szegény kis Taylor, a szende szűz, minden foglalt pasit befűz – éneklí Abigail.

A gúnyos dalocska kórusművé válik, amikor Jules is beszáll egy szólammal. A szavaik hegyes tűkként szurkálnak, az ujjaim elzsibbadnak. Legszívesebben a föld alá süllyednék, vagy spontán öngyulladásal hamuvá égnék. Bármit, csak ne kelljen most itt lennem.

Gyűlölök a figyelem középpontjában lenni, a hangos csúfolódásuk viszont számos részeg tekintetet magunkra vonzott. Pár másodperc múlva az egész ház a szende szüzes dalocskától zeng majd, akárcsak egy rémálomban.

– Jól van – bukik ki belőlem.

Bármit, csak legyen már vége ennek a kínos helyzetnek.

– Vállalom a kihívást.

Abigail diadalmasan elmosolyodik. Majd elolvad a gyönyörtől.

– Akkor nyomás! Szerezd meg a pasidat! – nyújtja ki színpadiasan a karját.

Az ajkamba harapva követem a szememmel a vékony kar iránymutatását. Conor a sörpöngasztalnál áll az étkezőben.

Jeszus, de magas! És azok a széles vállak! A szemét nem látom, csak a szoborszépségű profilját és a homlokából kisöpört félhosszú, szőke tincseit. Törvényben kéne megtiltani, hogy valaki ennyire jóképű legyen.

Szedd össze magad, Taylor!

Mély levegőt veszek, és elindulok a mit sem sejtő Conor Edwards felé.

MÁSODIK FEJEZET

Conor

A SRÁCOK KEZDENEK TOTÁL SZÉTCSÚSZNI. Alig húsz perce érkezünk ebbe a lányszövetséges buliba, de Gavin és Alec már pusztán kézzel széttépte a mellkasán a pólót, és barbár hordaként őrjöngenek a sörpongasztalnál. Szó mi szó, a ma esti győzelmünk után benem is ősemberes ösztönök ébredtek. Még két győzelem, és a legjobb négy között vagyunk. Bár babonából senki nem meri hangosan kimondani, én érzem, hogy ez a mi évünk lesz.

– Con! Gyere már ide, te seggfej, és hozd azt a két idiótát is! – szól át Hunter a helyiség másik végéből, ahol néhány csapattársunkkal feles poharakat sorakoztattak fel egy asztalon.

Csatlakozunk a vörös fejű, adrenalingőzös bandához, és a magasba emeljük a poharunkat, miközben a kapitányunk, Hunter Davenport beszédet mond. Kiabálnia sem kell, mert a zene úgy tíz perce elhallgatott. Kétségbeesett lányszövetséges nővérek rohagnak fejvesztve a nappaliban a hangfalak között.

Hunter végignéz rajtunk.

– Csak annyit akarok mondani, hogy állati büszke vagyok az idei teljesítményünkre. Igazi csapatként figyeltünk egymásra, és mindenki a maximumot hozta. Még két meccs, srácok. Két győzelem, és versenybe szállhatunk a kupáért. Élvezzétek a ma estét, bulizunk, aztán holnaptól újra a játékra koncentrálnunk!

Néha még most sem hiszem el. Itt vagyok kakukktojásként ezen a Borostyán Ligás egyetemen csupa kőgazdag család és alapító atya pedigés gyerekei között. A csapattársaim majdnem olyan közel állnak hozzám, mint a tulajdon anyám, de még velük sem tudom teljesen elengedni magam. Félek, hogy bármelyik pillanatban lebukhatok.

Hangos „Briar hoki!” felkiáltással legurítjuk a feleseinket. Buckyből hangos csatakiáltás tör fel. Egy pillanatra mind lefagyunk, aztán kitör belőlünk a röhögés.

– Nyugi haver! Tartogasd a jégre! – csitítgatom, de hiába.

Túlságosan felpörgött. Fiatal, lökött, és bármilyen rosszaságra kapható. Gyanítom, hogy ma este nagyon boldoggá fog tenni egy ifjú hölgyet.

Ha már a hölgyekről beszélünk, elég hamar kisebb csapat verődik össze a sörpongasztal körül. Új meccsbe kezdünk. Ezúttal Hunter és a barátnője, Demi küzd meg velem és Fosterrel. Hunter csaja piszkos módszereket vet be. Levette a kapucnis kardigánját, és most csak egy vékony, fehér ujjatlan fedí úgy-ahogy a fekete melltartóját. Gyakorlatilag a képünkbe nyomja a dudáit, hogy ne tudjunk a játékra koncentrálni. És rohadtul beválik a trükkje. Foster cicimá-morban úszva elvétí az ütést. Még az asztalt sem találja el.

– Basszus, Demi, pakold már el őket! – mormogom.

– Ezeket? – markolja meg mindkét mellét, és szinte a nyakáig felnyomja őket, miközben ártatlanul pislog ránk.

Senki sem veszi be.

Hunter simán bepattintja a labdát az egyik pohárba.

– Bocsi, direkt volt – kacsint rám Demi.

– Ha a csajod le akarja dobni a felsőjét, én beáldozom a játékot a látványért – cukkolja Foster Huntert.

A kapitányunk könnyű célpont. Ősemberüzemmódba kapcsolva lehámozza magáról a pólót, és Demire húzza, akin úgy lötyög, mint egy bő ruha.

– Szemek a poharakon, seggfej!

Magamban mosolyogva úgy döntök, nem hívom fel a figyelmét arra, ami a napnál is világosabb: Demi Davis még krumpliszákba csomagolva is dögös lenne. Volt idő, amikor simán rástartoltam volna, de mi már azelőtt láttuk, hogy Hunter belezúgott, mielőtt ő maga rájött volna. Eltartott egy darabig, de végül csak összejöttek.

A ma esti kilátásaim nem túl biztatóak. Persze sok itt a csinos lány, és az egyik barna hajú már próbál rám mászni és a nyakamba puszilni, amikor lehajolok, hogy bepattintsak egy újabb labdát Demi és Hunter egyik poharába. De ezek az elszánt csajok nem igazán mozgatják meg a fantáziámat. Igazság szerint ez a sok nő kezd összezemosódni az agyamban. Sokukkal lefeküdtem, mióta múlt őszszel átjöttem a Briarre.

Jó szerető vagyok, aki mellett a nők különlegesnek érezhetik magukat, de – és emiatt sokat cinkelnek a srácok, mióta bevallottam nekik – zavar, hogy a nők viszont nem adják meg *nekem* ugyan ezt az érzést. Néhányan eljátsszák ugyan, hogy meg akarnak ismerni, de a legtöbbször csak trófea vagyok, amit a féltékeny barát-nők képébe tolhatnak. Sokszor még egy rövid beszélgetésre sem veszik a fáradságot, csak lenyomják a nyelvüket a torkomon, és egyből

a nadrágomba nyúlnak. Semmi virág, de még egy viccet sem lőnek el előtte. Na mindegy, ez van.

Egyébként sem keresek komoly kapcsolatot. Egy éjszaka, egy hét, esetleg még egy hónap is belefér, de a lány és én is tudjuk, hogy nem együtt fogunk megöregedni. Nincs ezzel semmi baj. Hamar beleunok a dolgokba, és egy hosszú távú kapcsolat az unalom melegágya. Ma este viszont már az sem izgat fel, ahogy a csajok csábos egyenmossollyal keringenek a sörpongasztal körül, és közben mintegy véletlenszerűen végigsimítják a mellükkel a karomat. Most valahogy egyik sem érdekel. Belefáradtam ebbe a monoton párzási rituáléba. Mindig ugyanaz a kotta. Már vadásznom sem kell, pedig a móka felét pont az adja ki.

Amikor újra felharsan a zene, a tömeg üdvrivalgásban tör ki. Egy csaj rángatni kezd a táncparkett felé, de megrázom a fejem, és igyekszem a játékra koncentrálni. Nem könnyű, mert kint az előkertben valami felfordulás támad, ami az erkélyajtóra vonzza a tekinteteket. Foster el is rontja a dobást. Már éppen készülök leszúrni, amikor a szemem sarkából mozgást érzékelek. A nappali felé fordulva egy riadt, szinte pánikoló szőke lányt látok közeledni felénk. Mintha egy nyuszi menekülne az éhes róka elől. Először az ablakhoz fut, hogy megnézze, mi folyik odakint, aztán valami totál bizzarr dolog történik. A csaj hozzám lép, megragadja a karomat, és leránt magához, hogy a fülemből beszélhessen.

– Bocs, hogy így letámadlak, és ne nézz hülyének, de szükségem van a segítségedre! Légyszi csináld, amit mondok!

Olyan gyorsan hadar, hogy alig bírok lépést tartani.

– Gyere fel velem az emeletre, és csinálj úgy, mintha szexelnénk, de igazából nem akarom megfogni a péniszedet, vagy ilyesmi.

Vagy ilyesmi?

– Egy hülye játék miatt kell, és lógok neked egy hatalmas szívességgel, ha megteszed – suttogja villámtempóban. – Ígérem, hogy nem leszek cikis.

Bevallom, felkeltette az érdeklődésemet.

– Szóval, ha jól értem, nem akarsz összejönni velem? – suttogom vissza leplezetlen vigyorral.

– Nem. Csak úgy kell tennünk.

Nahát! Az unalmam egy csapásra elszállt.

Ahogy jobban megnézem a lányt, egész helyes arca van. Nem olyan bombázó, mint Demi, de helyes. Na de a teste... azt a rohadt! Mint egy két lábon járó pin-up csaj. A fél válláról lelógó, bő pulcsija alatt olyan cickó bújik meg, hogy eláll a lélegzetem. A farkam egész éjjel eljátszana két ilyen lufi között. A tekintetem a seggére téved, és rögtön mocskos gondolatok gyűlnek a fejembe arról, ahogy az ágyamra döntöm, és... De mindez azonnal szertefoszlik, amikor felnéz rám azzal a könyörgő, türkizkék szemével. Megolvasztja a szívemet. Utolsó seggfej lennék, ha nem segítenék egy ilyen szorult helyzetbe került hölgynek.

– Alec! – kiáltok a csapattársamnak, de közben a pin-up lányt bámulom.

– Na! – szól vissza a csapattársam.

– Ugorj be helyettem! Rúgd szét a kapitány és a boszorkány seggét!

– Meglesz.

Hunter és Foster felröhög, Demi hangosan horkant. A szőke lány a vállam fölött a sörpogasztra néz, ahol Alec már elfoglalta a helyemet.

– Akkor benne vagy? – kérdezi halkán.

Válaszul a füle mögé tűnök néhány elszabadult tincset, és olyan közel hajolok hozzá, hogy beszéd közben a bőrét súrolom a számmal. Akárki kínozza is ezt a szerencsétlent, nyilván figyel bennünket. Egye csak a penész!

– Mutasd az utat, cica!

A lány szeme elkerekedik, és egy pillanatra teljesen lefagy. Nem ez az első eset, hogy ilyen reakciót kapok. Kézen fogom, és a bámészkodók döbbsent morájától kísérve átlavírozok vele a tömegen. Valójában elég jól kiismerem magam a házban.

A lépcsőn fölfelé menet magamon érzem a minket követő tekinteteket. Ahogy a lány lassan magához tér, erősebben szorítja meg a kezemet. A másodikon beterel egy számomra ismeretlen szobába, és bezárja mögöttünk az ajtót.

– Köszönöm! – sóhajt fel megkönnyebbülten, amikor kettesben maradunk.

– Nincs mit. Nem bánod, ha kényelembe helyezem magam?

– Öhm, persze. Mármint nem. Nem bánom. Ül le nyugodtan! Vagy... hoppá, lefekszel.

Vigyorgok a fészengésén. Cuki. Miközben a magam 190 centijével elnyújtózom a plüssállatok és díszpárnák tengerében, ő háttal az ajtóra tapadva piheg, mint egy riadt nyuszi.

A fejem mögé kulcsolom a kezem.

– Meg kell mondjam, még egy lányt sem láttam így szomorodni, amiért egy szobában kell lennie velem.

A szavaim megteszik a hatásukat. A lány leereszti a vállát, és még egy szégyenlős mosolyt is megkockáztat.

– Lefogadtam volna – feleli.

– Egyébként Conor vagyok.

– Tudom – forgatja a szemét.

– Mire föl a szemforgatás? – kapom a szívemre a kezem.

– Jaj, bocs, nem úgy gondoltam. Csak annyi, hogy nyilvánvalóan tudom, ki vagy. A kampuszon kábé mindenki ismer.

Minél tovább nézem, ahogy két kézzel és egyik lábával az ajtónak támaszkodva áll a fél vállán átvetett kócos, piszkosszőke hajával, önkéntelenül is elképzelem, ahogy a feje fölé emelem a karját, és a számmal felfedezőútra indulok a testén. Nagyon csókolni való bőre van.

– Taylor Marsh – böki ki.

Nem is tudom, mennyi idő telt el, mielőtt megszólalt.

Áthúzódok az ágy túlsó felére, és egy párnát teszek magam mellé válaszfalnak.

– Gyere! Ha már úgyis itt maradunk egy darabig, akár össze is barátkozhatnánk.

Taylor nevetve felsóhajt, amivel még egy kör feszültséget kienged magából. Szép a mosolya. Derűs, meleg. Viszont még mindig vonakodik mellém feküdni.

– Ez nem valami trükk – biztosít, miközben plüssállatokkal támasztja meg az elválasztó párnát. – Nem vagyok valami dilis csaj, aki mindenféle mesékkel pasikat csábít fel magához, hogy aztán leteperje őket.

– Világos – bólintok megjátszott komolysággal. – De azért egy kis leteperést nem bánnék.

– Nem – rázza a fejét vidáman, amiből arra következtetek, hogy talán sikerült feltörnöm a páncélját. – Semmi leteperés. Jó kislány leszek.

– Árulj el valamit! Hogy van az, hogy az állítólagos barátnőd szándékosan ilyen cikis helyzetbe hoz téged?

Taylor felsóhajt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Felvesz az ágyról egy plüssteknőst, és a mellkasára szorítja.

– Úgy, hogy Abigail egy szemét liba. Gyűlölöm.

– Miért? Mi történt köztetek?

Kétérdő tekintettel méreget, mint aki nem tudja, bízhat-e bennem.

– Lakat lesz a számon – ígérem. – Innen nem kerül ki semmi.

Megint forgatja a szemét, de közben elmosolyodik.

– Tavaly rendeztünk egy ugyanilyen bulit, mint ez a mostani. Azt a feladatot kaptam, hogy menjek oda egy vadidegenhez, és smároljam le.

– Elég egysíkú a fantáziájuk – vigyorgok.

– Ja, hát gondolhatod, hogy már akkor sem rajongtam az ötletért. De a Kappák már csak ilyenek. Tudják, hogy nem szeretek pasikat leszólítani, ezért folyton ilyenekkel szívatnak. Legalábbis a szemetebbike.

– A csajok állati görények tudnak lenni – jegyzem meg.

– Nekem mondd?

Úgy fordulok az ágyon, hogy teljesen szemben legyek vele.

– Folytasd! Szóval, le kellett smárolnod valakit.

– Igen. Na és akkor... – csavargatja az ujjai közt a teknős sárga műanyag szemét – ...odamentem az első sráchoz, aki nem tűnt annyira részegnek, hogy lehányjon, vagy ilyesmi. Megragadtam az arcát, felé hajoltam, behunytam a szemem, és tudod... tettem, amit kellett.

– Ahogy szokás.

– És amikor végeztem, megjelent mellettünk Abigail, és úgy nézett rám, mintha álmában levágtam volna a haját. Majd felrobbant. Kiderült, hogy a pasiját smároltam le.